

Основні напрямки регулювання рекреаційно-туристичного сектору економіки України

Нарощування темпів та підвищення ефективності роботи підприємств сфери туризму, становлення рекреаційної галузі як однієї з провідних галузей вітчизняної економіки все ще стримуються невирішеністю цілого ряду питань, розв'язання яких потребує державного регулювання та підтримки виконавчих органів влади.

На думку одного з провідних спеціалістів туризму Роберта А. Браймера, "у теперішній час найбільш гальмівним фактором у розвитку туризму на суспільному рівні є відсутність уваги та підтримки з боку політиків та громадської влади. Коли на туризм не зважають, його доходи не визначені, відсутнє ретельне планування та, як наслідок, відсутній і розвиток. Як тільки буде глибока зацікавленість на законодавчому рівні, поєднання зусиль для піднесення статусу індустрії туризму на більш високий рівень не тільки у вигляді декларацій, а й конкретних заходів щодо встановлення та підтримки економічних зв'язків, почне ефективно діяти маркетинг у сфері туризму, відтоді можна розраховувати на видимі результати" [1, с.87].

Особливої уваги з боку уряду та місцевих органів влади в контексті регулювання розвитку рекреації потребують наступні напрямки:

1. Створення системи, спрямованої на стимулювання в'їзду до України (в першу чергу подорожуючих з економічно розвинутих країн), яке повинно здійснюватись, зокрема, за рахунок зняття візових перепон, встановлення одного рівня цін на однакові туристичні послуги для іноземних та вітчизняних туристів та відміни інших платежів.

2. Проведення активізації некомерційної реклами країни, спрямованої на створення привабливого іміджу країни, в тому числі за рахунок бюджетних асигнувань, що є однією з найважливіших умов забезпечення конкурентоспроможності вітчизняного туристично-рекреаційного продукту на внутрішньому і зовнішньому ринках. Не останню роль відіграють кошти

місцевих бюджетів та позабюджетних джерел, що спрямовуються на фінансування поточних заходів з регіонального розвитку рекреації.

3. Розробка системи класифікації та оцінки туристичних ресурсів України та їх використання з урахуванням реалізації міжнародних, загальнонаціональних та регіональних програм розвитку туризму.

4. Формування державної та регіональної політики, яка стосувалася б охорони природних об'єктів від натиску шкідливого впливу науково-технічного прогресу та результатів рекреаційної діяльності з метою збереження природного середовища з наступним повноцінним його використанням.

5. Використання дослідницьких програм Організації економічного співробітництва і розвитку (OECD) створених з метою вивчення екологічних наслідків туризму.

6. Забезпечення розвитку молодіжного та дитячого туризму. Організація туристичних та екскурсійних поїздок в рамках шкільних та студентських навчальних програм, обміну групами між східними та західними областями України, між містами-побратимами, країнами сусідами тощо.

7. Зміна організаційної структури, пов'язана з передачею повноважень з центру на регіональний та обласні рівні, які стосуються процесів ліцензування туристичної діяльності та міжнародних перевезень.

8. Стимулювання та координація розвитку туризму на науковій основі, науково-методичне забезпечення державної політики в даній галузі, встановлення співпраці органів влади, які займаються вирішенням проблем туристично-рекреаційної сфери, з науковими організаціями.

Розробка та реалізація комплексу заходів по даним напрямкам дозволить прискорити процеси розвитку рекреаційно-туристичного бізнесу в Україні та продукувати турпослуги на рівні сучасних європейських стандартів, що, в свою чергу, сприятиме як піднесенню національної економіки, так і інтеграції України в європейський туристичний ринок відповідно до декларацій уряду.

Список літератури:

1. Браймер Р. Введение в гостиничный и ресторанный менеджмент.
-М., 1994.

2. Почти бесполезные показатели // Компаньон, № 43, 2004, с. 36.